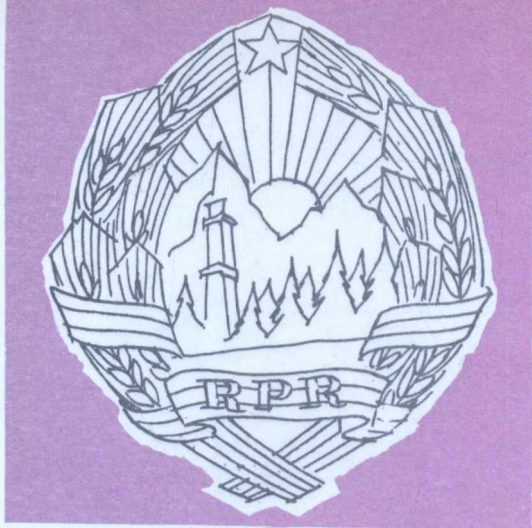

CU SORCOVA

*Numeroși muncitori, cum sint, de pildă,
cei din brigada tov. Angheluță Ion de
la fabrica de rulmenți Biriad, și-au
depășit planul anual.*

Sorcova, vesela,
Să trăiți, să-mbătrâniți
Ca un măr, ca un păr,
Ca un fir de trandafir
Și pe viitor să fiți
Tot frunzași neobosiți,
Înainte mergeți măi,
Tot ca pe rulmenți, flăcăi!

STEMA

Pe-o tinichea-și găsiseră în țară
Doi lei heraldici slujbă și sălaș,
Dar scutul lor schimbându-l în fărâș
I-am măturat și deșertat afară.

În urma lor din piatră, fier și visuri
Din câmp, din munți, din cer și din avânt,
Noi semănăm putere pe pământ
Și înălțăm concrete paradisuri.

Cununa nouă, galbenă, de spice,
Ce-și împletește împrejur colanul
În bogăția de culori ai zice
Că-ncinge parcă-n aur Bărăganul.

A noastră-i țara brazilor măreți,
A sondei ce-i întrece-n măreție,
Al nostru-i tot ce împrejur vedeți,
Tot ce e faptă, tot ce-i bogăție!

Al nostru este muntele din zare,
Cu actul colectiv de proprietate,
Semnat atunci pe-un act de alungare,
De-atunci sînt ale noastre astea toate...

De-atunci e soare-n stema țării mele,
Poporul nostru-n slavă l-a suit
Să stea pe stema noastră străjuit
De roșia emblemă-a unei stiele.

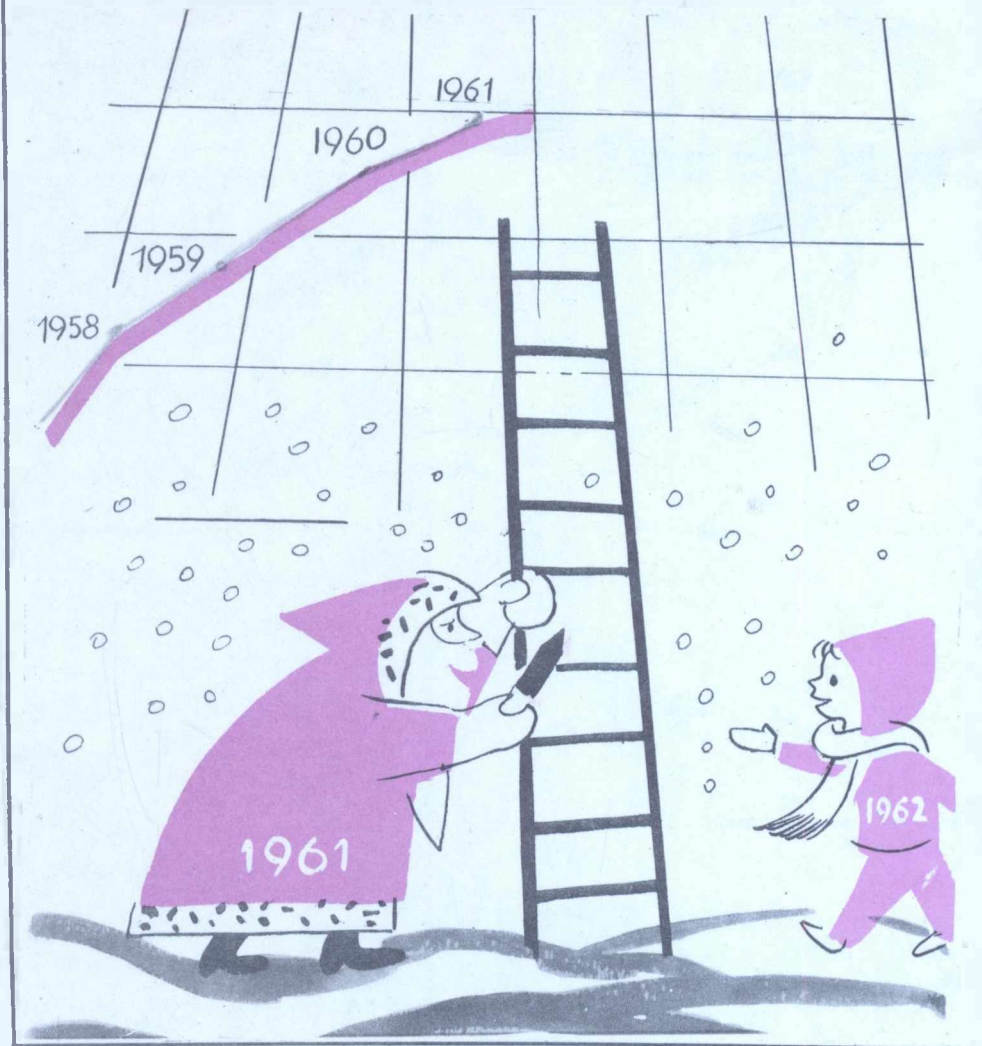
CONSTANTIN OTTESCU

Desen de A. PAVEN

BIROCRATUL: — „Gerilă” și mai cum...?

R. P. R. REALIZĂRI

LA A 14-a ANIVERSARE!

1961: — De 14 ani s-a stabilit pe meleagurile astea o tradiție: fiecare din noi urcă noi trepte, din ce în ce mai sus!..

M o ș G e r i l ă

62

...Stam cu sacul în spinare
Și priveam nedumerit:
Măi să fie, asta-i strada,
Sau cunva m-am ramolit?
Doar aici era căsuța
Cînd am fost anul trecut
Și acum tot cartierul
E de nerecunoscut!
Cînd eram mai în dilemă,
Dintr-un bloc de vizavi
O fereastră se deschise...
Oare Nicusor o fi?
Cam de la etajul șapte
Puștiul semne îmi făcea:
— Moș Gerilă!... Moș Gerilă!...
Ne-am mutat!... Vîno încoa!
— Aoleu, tocmai la șapte?
E direct amețitor!

— Da' de unde, Moș Gerilă!
Hai, avem și ascensor!...
Puștiul mă primește vesel
Și, cu-un aer pișicher:
— Știi că sînt în clasa treia
Și că sînt și pionier?
Îi arăt eu niște cuburi
Și doi iepurași zglobii —
El, rîzînd cu mare poftă:
— Astea sînt pentru... copii!
Scot din sac „Jocul la țintă”
Și „Povestea unor struși”,
Iar băiatul: — Sînt frumoase
Pentru ăia... mai micuți!
El îmi mîngîie obrazii
Și adaugă ștregar:
— Am crezut că mi-aduci jocul
„Zborul interplanetar”!
Tu nu mergi în pas cu vremea,
Nu citit-ai prin ziare
Despre zborurile-n Cosmos
Care-s extraordinare?
Mulțumesc pentru cadouri,
Da' mai mult mi-ar fi plăcut
Să-mi fi adus schema navei
Primului cosmonaut!
...Cu o lacrimă pe geană
Pe băiat eu l-am privit
Și mi-am zis autocritic:
Moșule, ești depășit!

VALERIU FILIMON

Solii bunei Stări

S-au strins de pe cuprinsu-ntregii țări
În Capitală, solii bunei stări...

Sint oameni ce-nfrățiți pe-ntinsul glipei
Au pus de-a pururi capăt sărăciei.

Durtindu-și temelii de nouă viață
Cum i-a-nodătat Partidul — și-i învață.

Azi stau de vorbă-n graiul lor sfătos
— Izvor de-nștelepciune și frumos —

Și toți se simt în minunata sală
...Ca-n sat, la adunarea generală!

Cu-ndreptățița faptelor mindrie
Vorbesc despre-a pământului chimie

Ei ce-ncercău din greu scăldați de apă
Să-și biruie ogorul doar cu-o sapă.

Acuma, dintre file de carnețe
Ies la iveală sute de „secrete“!

Ca lanul să rodească mai cu spor
Și omul să muncească mai ușor.

Partidul — mintea țării luminată —
Noi căi de bogăție le arată

Și viitorul se deschide-n față
Ca cerul ne-ntinat în dimineață

Sub care griul crește mai înalt,
Sub care ies combine la asalt!

Și rid pe deal podgorii și livezi
Și trec domoale turme și cirezi...

Iar ei privesc ca pe-un imens ecran
Cum înflorește satul an de an

Și-asteaptă să pornească-n largul zării
Ca să-ntregească zestrea lor — și-a țării!

STELIAN FILIP

In
noaptea
de

REVELION

— Personaje: A și B, amândoi amețiți —

Ilustrație de
N. CLAUDIU

A: Auzi, prietene...nu te superi că te acostez... la mulți ani!

B: Nu mă supăr... mersi, asemenea...

A: Voiam să te întreb ceva... hai noroc... auzi?... spune-mi dumneata... aici sintem la ceas? Hai noroc...

B: Noroc... da... sintem la ceas...cred că sintem...

A: Auzi... dacă ești bun... sintem la ceas la Bălcescu?

B: Un moment... da... cred că la Bălcescu...

A: Mersi! Hai noroc!... auzi! Nu știu ce să fac! Mi-a dat un amic o întâlnire! Zice: Ne întâlnim la fără un sfert la ceas!...

B: Cum adică?

A: Adică la 12 fără un sfert, pricepi? Hai noroc! Dar nu mi-a spus la care ceas! Hai noroc!

B: Nu te superi! De ce-mi spui mereu „hai noroc“?

A: Vin acum de la un prerevelion și am rămas cu un tic: hai noroc!... Pricepi? Asta-i! Și cum îți spun... nu știu la care ceas! Eu zic să le iau la rind! Nu știi cam câte ceasuri sint în București?

B: Păi... să tot fie vreun milion!

A: Ce, ești copil? Un milion de ceasuri?

B: Dacă le punem la socoteală și pe alea de mină... și p-alea deșteptătoare...

A: Ei da... dar eu nu mi-am dat întâl-

nire la ceasul de mină! Cu toate că unul deșteptător nu mi-ar strica acum! Că m-ar trezi! Va să zică zici că sintem la ceas la Bălcescu?

B: Precis!

A: După ce cunoști?

B: După mine! Și eu trebuia să fiu la 12 fără un sfert la ceas la Bălcescu! Și dacă sint aici... e precis... .

A: Nici dumitale nu ți-ar strica un deșteptător...

B: Am! la uite-l!

A: Și de ce-l porți la dumneata? ...Hai noroc...

B: Nu e al meu! Am fost acum la un amic... Tot la prerevelion... Și mă rog... ca între amici, de Anul Nou... Cotești... o sticlă... două... pricepi? Și la 11 m-am ridicat să plec că aveam aici întâlnire... I-am promis că mă întorc! Zice: Să nu întirzii! Zic: „Nu se poate! Îți dau un ceas“! Și mi l-a dat pe asta!...

A: Ha, ha, ha! Tare!

B: Cotești...

A: Auzi... ce zici că ai băut?

B: Cotești...

A: Bun și ăla... Dar eu am băut campion...

B: Cum adică ai băut campion?

A: Tîrnave! Campion mondial! ...Premiul întâi pe lume la concurs!... Medalia de aur...

B: Cu sifon?

A: Nu, că-l fac de premiul trei... Nu-i păcat? P-ormă zice că-l persecut!... Eu îl sprijin...

B: Văd și eu că te sprijini...

A: Lasă, că și tu te sprijini... Auzi... Acum simt cum îmi umblă premiul întâi prin cap!... E grozav! Simt așa un fel de amețală de onoare... E grozav... Aur am în cap...

B: Cum adică?

A: Medalia ... Grozave vinuri avem, dom'le!

B: Mai ai?

A: Am! Cu ocazia revelionului m-am aprovizionat și eu! Am acasă 20 de sticle numai campion! Cum ar veni, beau de Anul Nou lotul național!

B: Bravo, dom'le! Ești tare!... N-ai nevoie de un supporter?

A: Lasă că fac eu galerie... Vrei să fii supporter?

B: Vreau! Știi ce mă pricep? I-auzi aici: Hai Tîrnave! Hai tu Murfatlar! Hai Cotnari! Huo, e gol!

A: Ce gol?

B: Paharul! Când e gol, huol! Ce zici?

A: Mergem!... Dar nu epuizăm tot lotul...

B: Nu, dragă! Facem o echipă! Unsprezece! Restul rezerve!

A: Și cu cine joacă?

B: Cum cu cine? Cu noi! Ei unsprezece contra noastră! Las' că-i batem!

A: Bagă de seamă, că-s campioni! O să ne pună jos!

B: Ei și? Odată-n an e Anul Nou! Mergem?

A: Mergem!... Auzi? Ce campioni mondiali mai avem noi?

B: Păi, Tîrnave, Drăgășani, Murfatlar, Cotnari, Iolanda Balaș, Bularca la lupte, echipa de handbal...

A: Eu te întrebam de vinuri!

B: M-ai întrebat de campion! Eu p-ăștia nu-i uit!

A: Păi atunci hai să bem un pahar de campion mondial și în cinstea campionilor!... Hai... Hop, stai încet, vezi că mă ciocnești! Ai răbdare, ciocnim acasă!

B: Nu-l mai aștept pe amic!

A: Nu, că acum mi-am amintit: n-aveam întâlnire azi! Aveam ieri! Așa că sintem chit! M-am răzburat! Eu l-am așteptat azi, dar și el m-a așteptat ieri! Alo, Getax!

B: Nu e Getax! E un chioșc de țigări! Hai pe jos!

SORIN RĂȘCANU

RĂVAȘ

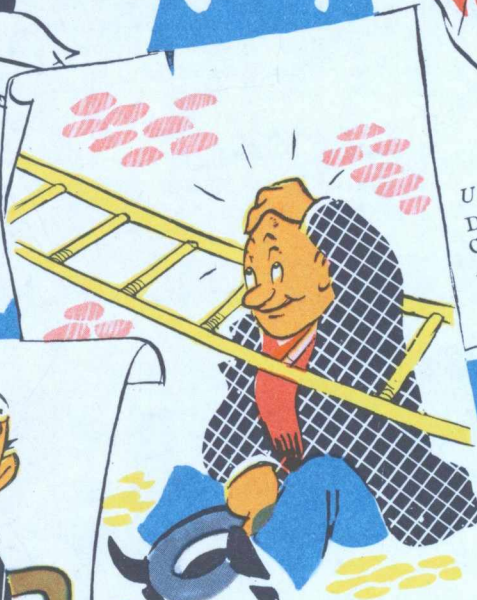
Don Juanul
Cînd găsi răvașul
Tresări poznașul
Și șopti cu dor:
— Ah! De-ar fi... de-amor!

Unui motociclist
Dacă nu goneai spre țintă
Cu viteză de lumină,
Azi răvașul cu plăcintă
Îl primeai, nu cu morfina!

Slugarnicul
Vesel e, și încîntat,
Cînd în toi e cheful:
El, răvașul l-a mincat
Iar plăcînta... șeful!

Șperțarul
I-a căzut pe drum o scară
Drept în cap, dar el era
Fericit că-n astă seară,
I-a... picat și lui ceva!

Unui fotbalist
De nu bei cu cumpătare
Tristă o să-ți fie soarta.
Și-oi vedea, cum la plecare
N-ai să nimeriști iar... Poarta!

Intirziatul
Cînd veni de Anul Nou
Ultimul, ca la birou,
Doar atît avu de spus:
— N-aveți un răvaș în plus?

Birocratul
Din răvaș, fără-a-l citi,
El făcu un cocoloș:
— Astăzi, nu primesc hirtii!
Și... l-a pus la coș.

Desene și catrene
de RIK AUERBACH

...CU URZICI

BUTOANELE DE LA CHISCANI

O VIZITĂ LA ÎNTREPRINDEREA DE VALORIFICARE A STUFULUI — BRĂILA

Ilustrații de A. Poch

Prima persoană pe care am întâlnit-o la întreprindere a fost cineva de la administrație:

— Tovarășe, am dori unele informații. Sînteți în măsură să ni le dați?

— Bineînțeles, treaba asta ține de mine.

— Sîntem de la „Urzica“.

— Da? Să vedeți... eu nu sînt în măsură să vă dau nici un fel de informații... Treaba asta nu ține de mine. Adresați-vă Direcției sau Comitetului de Partid. Să vă conduc într-acolo, să nu pierdeți vremea.

— Vrem să scriem un material pozitiv. Despre realizările întreprinderii.

— Luați loc, tovarăși. Informații cîte doriți!... Ne mîndrim cu o întreprindere clasa-nții!

BUTOANE

Cînd l-am întrebat pe tovarășul Bucur Alecu, ghidul nostru, cum muncesc aici oamenii, mi-a răspuns:

— Aici, oamenii nu muncesc.
— Codăși?
— Frunțași!
— Păi ziceai că nu muncesc!
— Nu muncesc, supraveghează.
— Ce supraveghează?
— Becușoarele. Observă dacă se aprind.

— Și dacă se aprind?
— Dacă se aprind, înseamnă că e în regulă și apasă pe un buton.

— Și dacă nu se aprind?
— Dacă nu se aprind, înseamnă că nu e în regulă, apasă pe alt buton, și e în regulă.

— Formidabil, tovarășe. Butoanele astea nu merg și pe specificul nostru, al umoriștilor? Scriu un foileton, nu e-n regulă, că nu se ride, apeși pe buton și se hohotește, adică e-n regulă. Grozav ar mai fi!...

— E greu, tovarășe. Eu te cîtesc regulat și te asigur că nu există în întreprinderea noastră atîtea butoane de cîte ai dumneaei nevoie.

PRIMA HALTĂ

O hală mare, foarte mare. Are și peron și vagoane. Bufet n-are. N-are nici casă de bilete. Stuful călătorește fără bilet. Coboră din tren făcut snop și iese din tocătorie făcut zob. Tocătoarele au niște cuțite! Din aceste tocătoare, stuful iese tăiat mărunt. Vă interesează pentru ce e nevoie să fie tăiat atît de mărunt? Regret, dar nu vă pot răspunde. Am scăpat însemnările în tocător și mi-a tocat toată documentarea.

SĂ VEZI BULEVARD!

De la tocător, stuful fărîmițat trece la fierbător. Ei, dar vorba e cum trece!... Trece ca mine, ca tine, ca oricine se plimbă pe un bulevard. Singura deosebire este că acest bulevard se află la cîțiva metri sub pămînt. Bule-

vardul are o lungime de aproape o jumătate de kilometru și este luminat „a giorno“. Avantajul acestui bulevard este oă pe aici nu claxonează mașini, nu trec motocicletele, poți traversa pe unde-ți place și nici nu te acostează nimeni cu „n-aveți un bilet în plus?“ E drept că, aici, bulevardistii n-ar avea nici un fel de treabă, întrucît n-ar putea „agăța“ decît stuful, care trece pe bandă rulantă.

În tot lungul acestui bulevard, nici țipenie de om. N-ai cu cine schimba o vorbă. De altfel, nici n-ai putea vorbi, fiindcă în fața unei asemenea automatizări îți pierie graiul. Tovarășii care au soții prea vorbărețe, le pot aduce aici pentru reprofilare...

La capătul bulevardului, drumurile noastre se despart. Stuful o ia la dreapta, spre fierbătoare, noi la stînga, deasupra fierbătoarelor.

VERIFICĂȚI-VĂ GREUTATEA!

Ce se întîmplă la secția Fierbere?... La secția Fierbere noi rămînem cu gura căscată în fața unor aparate și dispozitive complicate. Ce se întîmplă după aceea? După aceea închidem gura și trecem mai departe. Alte dispozitive. Aici nu mai deschidem gura, în schimb deschidem ochii cît cepele. La următoarele opriri începem să lucrăm în două „schimburi“: deschidem cînd ochii, cînd gura. Păi, cum să nu se întîmple așa?

Pînă să ajungem la Chiscani, pentru ca cineva să se cîntărească știam că se urcă pe un cîntar, plătește sau nu plătește 25 de bani, și își află greutatea. Dar ca cineva să se cîntărească electric, asta încă n-am pomenit. Ei, uite că stuful ne-a luat-o înainte. Dumnealui nu-i mai convine o basculă. Dacă se suie pe un cîntar obișnuit, tușește. Și nu-i bine să tușească, fiindcă, cine știe, iese celuloză cu defect. Și atunci domnia-sa stuful urcă undeva pe un soi de cîntar special, iar într-o altă sală, la cîțiva zeci de metri depărtare, noi îi citim pe tablou greutatea. Cîntărește cumva prea mult? Apăsăm pe un buton și-l oprim la o greutate convenabilă. Gîndește-te, stimată doamnă, ce fericire ar fi ca dumneata să ai un asemenea cîntar! Mîncîci cît poțtești, și cataif, și amanuine, și nisetru, și pline neprăjită, și lapte nedegresat, și antricoate neslabă, te sui pe cîntar, ai 84, apeși pe un buton și ai 48!...

Eu unul n-aș mai lua masa nici la „Ambasador“, nici la „Cina“, nici la „Lido“. N-aș mai lua masa decît pe un asemenea cîntar. Ce fericire ar fi ca atunci cînd îmi spune soția: „Bărbate, ai ajuns ca Mircea Crișan“, să

apas pe un buton și să mă transform în Horia Căciulescu...

ȘI MAI DEPARTE!

Odată intrat în fierbător, stuful își pierde identitatea, cu alte cuvinte, prin stînga intră stuf iar prin dreapta iese celuloză. Schimbarea la față are loc în niște rezervoare care au forma unui ou cît două etaje.

Aici stuful își dă obștescul sffrșit, iar rămășițele stufești, purtînd denumirea de celuloză, sînt trimise la baie! Da, precum oamenii, și celuloza face baie!... Singura deosebire că la mine acasă baia nu funcționează de șase luni și mă îmbăiez la un cumnat, iar celuloza se lăfăie asemenea unor împărați romani în niște bazine albe peste care dușurile își lasă binecuvîntarea. Ce să-i faci! Cei de la Chiscani sînt la zi cu plata apei! Am cerut să facă schimb de experiență cu vecinii mei, dar au refuzat. Ziceau că se jenează să afle celuloza ce fel de vecini am.

UN OM NECĂJIT...

Iată-ne la secția de deshidratare. Aici, ați ghicit, se deshidratează celuloza. I se scoate apa și la capătul unui drum parcurs printre zeci de valțuri, celuloza iese în coale albe, imaculate, se ambaleză și se expediază, treaba ei unde.

Am cunoscut aici, în secția de deshidratare, un om tare necăjit. Numele lui este Tudose Simion. E conductor de mașină și de cînd s-a mai calificat într-o nouă meserie: „crescător de cadre“. A pus mina pe un chiulangiu, și în trei luni mi-l-a făcut frunțaș în secție! Și

cînd te gîndești că pentru meseria asta n-a urmat vreun curs de calificare! Nu. A învățat-o din rezervele interne. Din rezervele interne ale conștiinței.

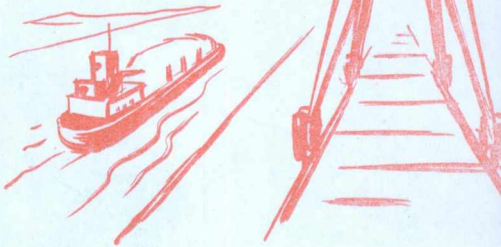
Îl întreb:

— Tovarășe Tudose, pari necăjit...

— Soția, tovarășe...

— Ce-i cu ea?

— Ceartă... De cînd mi s-a dat casă în blocurile noi, nu ne mai înțelegem de fel. Ea vrea mobilă maro, eu prefer bej, eu vreau aragaz cu patru ochiuri, ea vrea cu trei, eu vreau să aranjez biblioteca în stînga, ea musai în dreapta... Greu!

Cîte necazuri pe bietul om! Și astea nici la 33 de ani! Mi-a făgăduit însă că va ști să înfrunte cu mult curaj toate aceste greutăți!...

CONFECȚII

Să vă dezvălui un fapt uluitor: în Delta Dunării, în afară de pești, de păsări și de vegetație, s-a mai descoperit o bogăție: acolo cresc și confecții! Pe întinderi de mii de hectare se pot culege rochii, fuste, taioare, bluze, cămăși, lucrate din fibre artificiale. Zilnic, zeci de șleपुरi aduc aceste stocuri de confecții la portul întreprinderii din Chiscani. Stați, stați o clipă, nu vă înghesuiți la O.N.T. să vă înscrieți pentru excursiile în deltă, întrucît aceste confecții nu se culeg gata croite. Ele se găsesc în deltă, sub formă de stuf! Asta e!...

În curînd, aici, în cadrul întreprinderii din Chiscani, va începe construcția unei noi uzine, care va produce din stuf, fibre artificiale pentru confecții... Am și văzut eșantioanele. În vitrina laboratorului.

EPILOG

Ghidul nostru, Bucur Alecu, pare să fie unul din cei mai bogați oameni din țară. Din gura lui ies cam asemenea expresii: „Să vă arăt întreprinderea mea, să vizitați secțiile mele, să vedeți laboratorul meu!“

Ce e drept, bogătașul ăsta nu seamănă cu Morgan sau Rockefeller. Poartă salopetă. Priviți-l! Are fabrica lui, laboratoarele lui, garajele lui. În vizita noastră, am cunoscut și pe ceilalți „fabricanți“.

În definitiv, m-a interesat e-norm să-mi cunosc fabricanții mei. Zic „fabricanții mei“, fiindcă am băgat de seamă că la plecarea nimeni nu s-a supărat cînd am spus:

— Grozavă e uzina asta a mea! Apeși pe un buton, iese celuloză, iar din celuloză iese hîrtia pe care am scris eu reportajul de față.

E drept că l-am scris pe hîrtie velină, dar cînd am pus sugativă, care tot celuloză e, a supt jumătate din umor.

— Ce, Marinică s-a și pus pe mîncare? E abia ora 10...!
— O fi vrînd și el ca pînă la sfîrșitul anului să-și depășească planul!

INSTANTANEE CONTEMPORANE

E noapte. Burnițează lin și parcă de-asupra trece luna ca o barcă. Copacii par o schiță în creion sub transparente jocuri de neon.

E parcul gol. Îndrăgostiții-acum își poartă pașii rezezi pe alt drum, iar Cișmigiul trist și vegetal gelos privește al mulțimii val

ce-alcargă încă de la ora patru spre sălile de operă și teatru, în timp ce el rămîne în oraș pe tot sezonul rece în „relăche“.

Doar Caragiale, sobru în statuie, arată fericit cum altul nu e și numără de cite ori anume îi sint jucate piesele-n stagiune.

RODICA T. FLOREA

Imagini format redus

TOATĂ LUMEA LA SPECTACOL

La căminul cultural din Chișoda se făceau febrile pregătiri în vederea bunei primiri a formației artistice de la întreprinderea „Ocsko Terezia“ din Timișoara, care își anunțase sosirea solemn și irevocabil.

În așteptarea acestei zile unii dintre localnici făceau chiar și repetiții...

Flăcăii își corectau cu grijă sonorul viitoarelor aplauze, iar fetele verificau cu exigență felul în care se prezintă bluzele și fustele. Toate doreau ca atunci cînd vor intra pe ușa căminului cultural în calitate de spectatoare să arate ca... artiștii.

În sfîrșit, a sosit momentul așteptat. Publicul de asemenea. După cîteva minute lumina din sală a fost stînsă, iar reflectorul îndreptat în direcția estradei. Și spectacolul a început... să fie așteptat, întrucît formația artistică nu venise. După două ore de așteptare zadarnică, publicul s-a ridicat și a plecat acasă cu impresii diferite.

Mulți pretindeau că cel mai mult le-a plăcut scena... cînd nea Ilie, care se afla în sală, a ațipit.

De ce formația respectivă n-a venit, nu se știe, și de ce n-a anunțat măcar că nu mai vine, nici atît.

Așa că au dreptate cei din Chișoda cînd zic că o asemenea reprezentație... n-au mai văzut!

DOCTOR ÎN MEDICINĂ ȘI... ÎN ABSENȚE

În comuna Căpuș din raionul Luduș funcționează o circumscripție sanitară. Aici medic este doctorul Scridon Mircea care e de găsit în sediul circumscripției doar atunci cînd, datorită unei inversunate plictiseli, pricinuită de repetatele scurte vacanțe pe care și le aprobă, rămînd acasă cîte două, trei zile, se hotărăște să treacă pe la circă și să consulte cîtiva pacienți sau eventual unul... După aceasta se retrage iarăși la reședința sa din Căpuș, unde se autoimobilizează pînă

în clipa cînd, sătul de inactivitate medicală, dă din nou o raită comprimată pe la locul său de muncă, unde odată ajuns, gîndul de a reintra în concediu începe să-i dea tîrcoale...

Și, pentru că deocamdată acest doctor e mai mult medic ocazional decît comunal, e firesc ca pacienții din localitate să susțină că asta fi... îmbolnăvește, nu altceva!...

Avînd o asemenea „activitate“ în cadrul circumscripției sanitare Căpuș, nu mai e cazul să-i transmitem doctorului Scridon tradiționala urare „Serviciu ușor“!...

OMUL CARE ȘI-A GREȘIT CARIERA

Pe bulevardul Ghencea din Capitală se află un bufet denumit „Putna“, al cărui responsabil, Toma Marin, e renumit pe o rază mare.

Dînsul a depășit cu mult obligațiile ce-i revin, în sensul că, deși nicăieri nu este prevăzut că e necesar să dilueze băuturile și să lovească cu sete pe acei clienți care cer condica de sugestii și reclamații, Toma Marin le face și p-astea. Și nu superficial. Dimpotrivă. Profund.

Deci, cine trece pragul localului susmenționat are ocazia să fie servit cu vin amestecat cu apă de regiune și în loc de fripturi la grătar, să mănînce bătaie la nimereală.

Va să zică, nu se poate spune că o dată intrat la bufetul „Putna“... nu te sature!

„UITAREA DE SINE“

Fabrica de cherestea de rășinoase „Steaua“ din Piatra Neamț are de-a face în general cu brazi și pini.

Dar are de-a face și cu contabilul Păunescu Stelian, care deși este de profesie un om al cifrelor exacte, datorită însă unei superficialități cronice... livrează serviciilor administrative ale întreprinderii niște date pe care nu se poate pune nici o bază.

Intr-o singură privință însă Păunescu nu dă greș. În privința băuturii. El nu-i ca alții, care beau un șpriț, două, după

amiază, la un prieten, sau seara acasă, la masă. Dînsul bea și dimineața, dar nu cupaharul, ci cu sticla, și asta în timpul programului, care fiind de 8 ore îi produce amețeli dacă nu-l întrerupe pentru un ceas ca să se poată rezezi pînă la restaurant unde, dă-i cu bere, dă-i cu vin, nici nu simte cînd trece vremea, nici nu simte cînd se îmbată, într-un cuvînt nu se mai... simte.

Nu o dată cei ce-l cunosc s-au întrebat: „Ce-o fi în capul lui Păunescu?“

În cele din urmă misterul a fost dezlegat: „Băutură!“

„PE ȘASE PNEURI“

Întreprinderea „Întreținerea“ din Craiova este bine cunoscută în localitate, dat fiind specificul ei. Construiește imobile, are șantiere deschise și numeroase autocamioane mari, unele închise, altele deschise, depinde de tip, pe care le folosește pentru transportul de materiale.

Treaba asta, respectiv faptul că aceste autovehicule sînt rezistente și încăpătoare, i-a dat lui Ilie M. Ion, salariat al „Întreținerii“, de gîndit. S-a gîndit o dată, pe urmă încă o dată, și apoi, fără să se mai gîndească, a scos din garaj un autocamion de 4 tone, l-a încărcat cu diverși membri ai familiei (nu cu materiale) și a pornit-o spre Drăgășani, la un prieten care-l invitase.

Pe drum, Ilie M. Ion reflecta la clipa cînd, sosind în fața casei amicului său din Drăgășani, acesta îl va vedea coborînd cu suita dintr-un camion de 4 tone... tras de peste 100 de cai putere. Nici faraonii nu călătoreau în asemenea condiții...

S-ar putea totuși ca cele întîmplate să se datoreze unei confuzii. Adică, cineva i-o fi spus cîndva lui Ilie M. Ion „dacă nu-ți convine cu trenul, ia mașină mică“, și o fi înțeles omul greșit.

A luat mașină mare. În orice caz, bine că nu lucrează la TAROM...

DAN MANOLESCU

A micul meu din

ANTON PANN

— Ce faci, mă băiatule? Câți ani sînt de cînd nu ne-am mai văzut?

— Păi eu cred că sînt vreo doi! zice amicul meu Tudose.

— Te-ai însurat?

— Oho! Chiar azi împlinim un an de la căsătorie și se lasă cu petrecere, că mîine-i duminică. Vino și tu. O să-i pară bine nevastă-mi, că tot îi vorbesc de tine. Vii?

— Cu plăcere, dă' nu știu cînd scap.

— N-are-aface! Vii cînd vrei, că te aștept! Stau pe Anton Pann 100.

Eu stau pe Cantemir — prin Dudești — așa că Anton Pann e la cîțiva pași de mine; la cîțiva pași și să nu ne vedem atîta timp! Mă înarmez cu un stoc supra-normativ de crizanteme, două cutii de sardele și o sticlă de Murfatlar — și pe la ora nouă iată-mă în Anton Pann. Văd lumină și bat la primul apartament.

— Ce doriți? mă-n-treabă un bătrînel simpatic, prin deschizătura ușii.

— Scuzați deranjul, îl caut pe Tudose.

— Care Tudose?

— Tudose Frăsinel, care împlinește un an de la căsătorie...

— Aici locuiesc eu, care împlinesc 35 de ani de la nuntă, mă-n-treburuse el amabil.

— Mulți înainte!

— Mulțumesc asemenea, dă' nu locuiește aici.

— Să vorbesc cu locatarul de-alături.

— N-aveți cum, că alături stă cumnata-mea, care nu împlinește nimic, că nu-i măritată.

— Și totuși, nu cred că Tudose să-și fi bătut joc de mine. Doar am auzit clar: Strada Anton Pann.

— Ia stai nițel! zice bătrînel. Mi se pare că dumneata ai dreptate și că-i vorba de Anton Pann din raionul Grivița Roșie.

— Aoleu! Și cam pe unde?

— Păi, după cît știu, îl iei pe 6 pînă-n Bucureștii Noi. Da' nu te dai jos la Străulești, ci prima sau a doua de pe Bulevardul Gloriei.

Pe la 10 jumătate ajung în Anton Pann din Bucureștii Noi, dar cînd să intru în curtea cu numărul 100, deodată aud un lătrat asurzitor și o nămilă patrupeadă se repede să mă sfișie. Noroc că-mi vine o idee (am eu și momente d-astea!), și, tremurînd de emoție, desfac la repezeală o cutie cu sardele. Adulmecînd produsul, nămila se repede la conținut, rezervîndu-și dreptul să se autoservească cu mine în etapa următoare.

— Cine-i acolo?? întrebă o femeie speriată, scoțînd capul pe fereastră.

— Eu! îl caut pe Tudose...

— Păi acum ți-ai adus aminte?

— Nu vă supărați, dă' mi-a spus că pot veni oricînd — că m-așteaptă.

— Ei, dac-a zis el că te-așteaptă, n-ai decît! îl găsești la Sfînta Vineri, că e mort de-acum cinci ani!

— Nu se poate!

— Adică vrei să zici că dumneata știi mai bine ca mine dacă bărbatu-meu e mort sau nu?

— Atunci e o coincidență. Eu îl caut pe Tudose Frăsinel, care n-a succombat încă, deoarece n-are decît un an de căsnicie și...

— Înțeleg! zice ea mai îmbunătă. Dumneata pe care Anton Pann îl cauți?

— P-ăla cu Povestea Vorbii.

— Cu povestea, cu povestea — da-i vorba din ce raion?

Îmi venea să-nghit buchetul de crizanteme, mai ales că patrupețul începuse să-mi dea a înțelege că ori îi cedez și a doua cutie de sardele, ori își oprește el o mostră de pantalon.

— Să știi că-i vorba de ălalalt Anton Pann. Ia și dumneata tramvaiul 11 pînă-n cartierul 16 Februarie și d-acolo autobuzul pînă la școala Giulești Strbi...

Acolo stătea Tudose al meu. S-a bucurat cînd m-a văzut și și-a cerut scuze că uitase să precizeze raionul. Și eu m-am bucurat, cerîndu-i scuze că ajunseseam numai cu o cutie de sardele. Dar și mai mult m-am bucurat cînd am auzit că avusesem noroc că-l dibuisem aici și că nu făcusem un drum în plus în strada Anton Pann... din raionul Nicolae Bălcescu...

TOMA FLAVIUS

Furnica

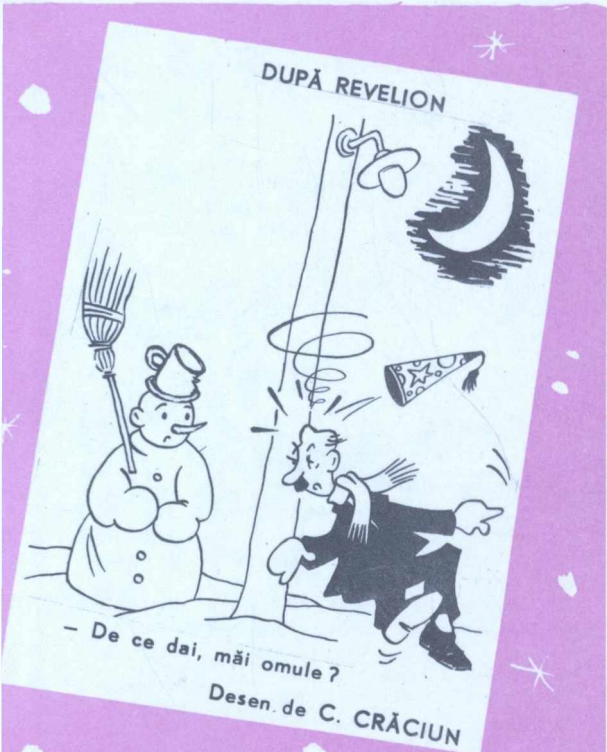
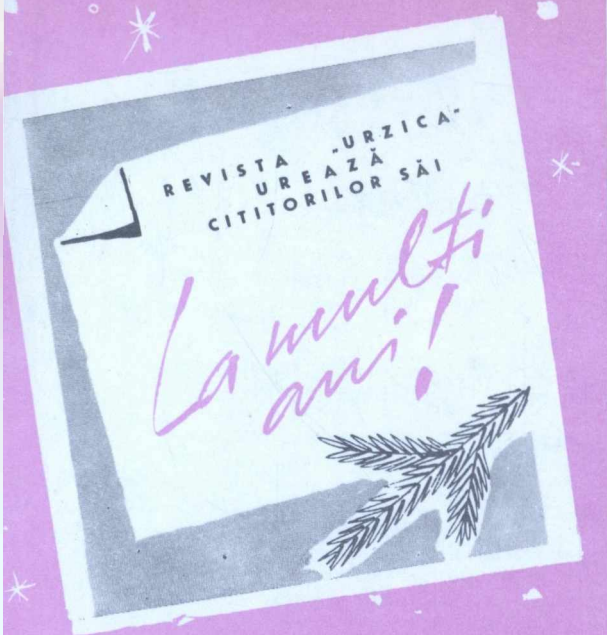
Sub firele de iarbă din grădina
E parcă un pretext de microscop
A douăzecea parte dintr-un dop —
Un strop de tuș, pe-o foaie de sulfînă.

A amintit cîndva de ea Esop
Iar La Fontaine a scos-o la lumină...
Așa o știu, muncind fără hodie
Avînd în viața ei mereu un scop.

Din multe presupuneri discutate,
Sau alte controverse ticluite
Știiți ce-a rămas pentru posteritate?

Nimic din ce-a vrut greierul să spună
În vraful lui de stanțe ipocrite!
Ci munca ei modestă, ce-o-ncunună!

D. TABACU

Desen de N. CLAUDIU

- De ce să cîntăm „La mulți ani” cu un sfert de oră înainte?
- Ca să crape vecinii că la noi a venit mai devreme!

Profesorul de patinaj

de AUREL FELEA

„Atita vreme cit trăiești, înveți”,
Pătruns de-nțelepciunea acestei vechi
poveți,
M-am hotărît, plin de curaj,
Să-mi iau un profesor de patinaj,
Că uite, am alții ani de viață,
Și încă nu știu să mă dau pe gheață...

Am căutat o vreme și-nsfîrșit
Un foarte bun profesor am găsit,
Recomandat de-o cunoștință-a mea,
Cu care mi se pare se-nrudea;

Mi-am cumpărat bine-nțeleș patine
Care-mi mergeau, o-asigur, foarte bine
Mănuși, pulover, scufă și fular
Și hai la patinoar!

Acolo-mi spune maestrul: „Mai întli,
Mata cred c-ar fi bine să rămii,
Pe margine, privindu-mă atent
Și-așa te lămurești într-un moment!”

Zis și făcut!... îl vād pe profesor,
Superb și mindru, și cutezător,
Cum „un-doi-trei”, se-avîntă pe patine!...
...Dar ce mai e și asta?... Vai de mine!...
Deodată... bufff!

Ca într-un film de comedie buf,
Maestrul, de la primul pas,
S-a-mpiedicat și a căzut în nas!
Eu... consternat! Dar el, de pe
ghețuș:

- „Văzuși?
Dacă pornești cu pas greșit,
Așa pătești!... Te-ai lămurit?”
- „Da”!... i-am răspuns, modest
învățăcel,

În vreme ce imperturbabil, el
S-a ridicat, și-a scuturat costumul
Și iar și-a dat pe gheață drumul.

N-a mai căzut în nas! Dar din păcate,
De astă dată s-a întins pe spate...

Iar m-a privit de jos, orizontal,
Și iar mi-a spus cu ton profesoral:
- „Notează — amice, nu uita:
Pornirea nu e bună nici așa!”

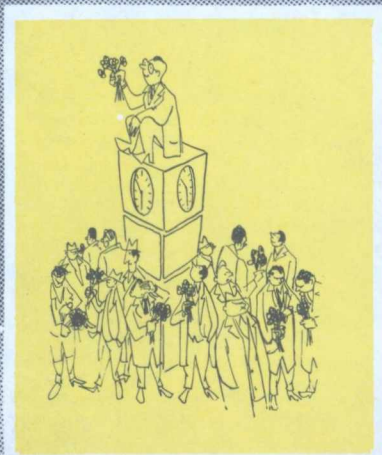
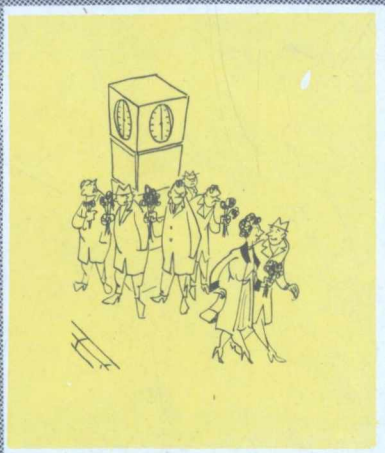
... Și iar s-a ridicat
Și iar s-a avîntat
Și iarăș a căzut (acum pe lat,)
Și iar mi-a explicat:
„Nici astfel, vezi, nu este indicat!”

Cam după treizeci de asemenea minute
De demonstrații cu figuri... căzute,
Cum el era din nou pe jos,
Am îndrăznit respectuos:
- Maestre, nu știu ce să zic,
Dar dumneata... nu mă înveți nimic!

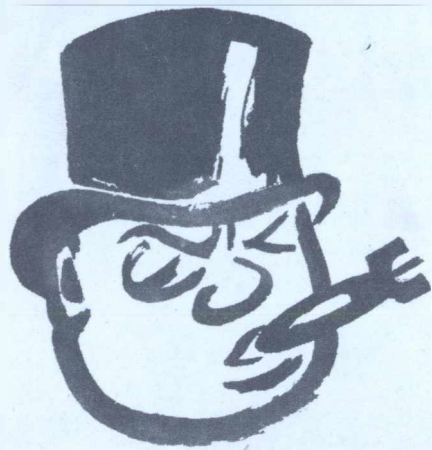
... S-a fîstlicit o clipă, dar ca fript,
Și-a revenit și mi-a răspuns înșipt:
- Băiete, uite-te ce e!
N-ai observat!... Nu ești dibaci!
Eu sint profesor numai de
„Cum NU e indicat să faci!”

ÎNTÎLNIRI LA CEAS

Desene de V. VASILIU

DIN ZONA DOLARULUI

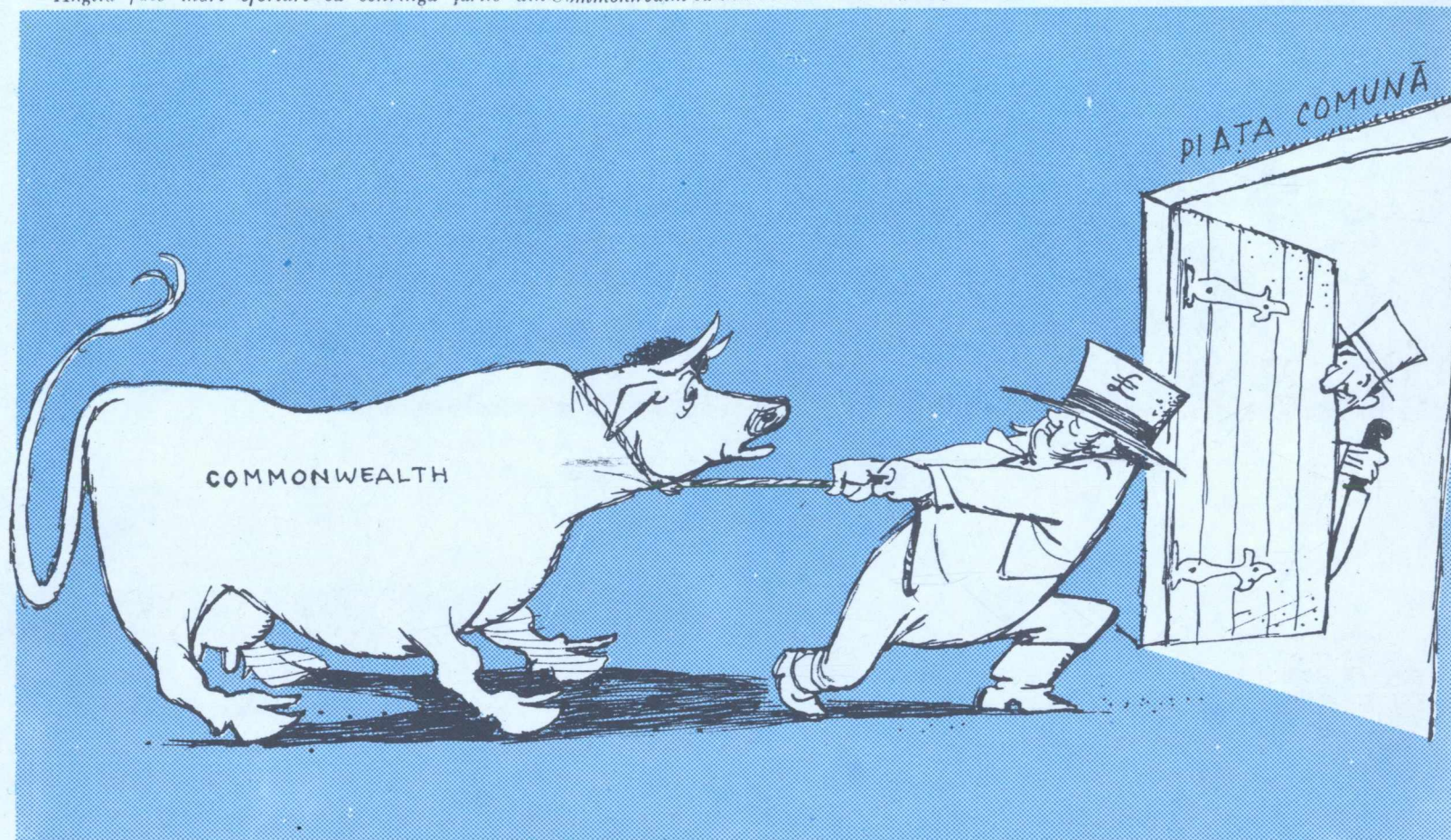
Recent au fost condamnați în U.R.S.S., Adolf și Hermina Werner care sub masca de turiști făceau spionaj pentru S.U.A.

Desen de RIK AUERBACH

Ultimul proiectil american pus în slujba războiului rece.

Anglia face mari eforturi să convingă țările din Commonwealth să încheie acorduri cu „Piața comună”

Desen de EUGEN TARU

— Hai fetișo, hai cu taica să-ți dau fîn!

Fel de fel, toate la fel

Atențiune, crește numărul ștenișlor!

Colegiul medical al Universității Cornell a stabilit de curând un nou record al americanilor: în S.U.A. sînt cei mai mulți bolnavi mentali din lume. Adică, cei mai mulți nebuni. Nu-i de mirare. Ajunge să vezi filmele, să citești romanele, să asculți radioul și ți se face părul măciucă în cap. Asta, în prima fază. În faza a doua ți se face mîntea măciucă. Un gazetar pretindea deunăzi că ajunge să citești 50—60 romane „captivante”

ca să te țicnești. Odată țicnit, cititorul încetează să mai citească. Începe să scrie. Așa apar scriitorii „captivanți”. Gazetarul susține că în America sînt atîția scriitori captivanți că nu mai știi unde să-i pui. E și normal, probabil, și așa sînt balamucurile pline!

Pietură la patru mîini

Așa se intitulează cele 40 tablouri care au fost vîndute la expoziția din Manhattan, la prețuri destul de piperate. Autorul capodoperelor este un

oarecare Beauty și locuiește în grădina zoologică din Cincinnati în calitate de... cimpanzeu. Capetele pătrate ale gustului suprarealist, se îmbulzesc să-i cumpere lucrările, convinși că Beauty lucrează la patru mîini. Spre deosebire de Beauty însuși, care nu e deloc convins că pictează la patru mîini. Pictează la patru picioare. În definitiv, să pictezi cu picioarele nu-i performanța cea mai mare. Performanța rămîne tot a admiratorilor care, cum se vede, gîndesc cu picioarele.

Se soldează o... comună

Locuitorii comunei Montaleone Roccadoria (Sardinia) au hotărît să-și vîndă comuna la solduri. Se soldează la preț redus un număr de case de locuit ca vai de ele, una primărie, una biserică și un cîmitir în perfectă stare. Motivul? Autoritățile intenționează să exproprieze singurul teren fertil al comunei, aducînd astfel locuitorii la sapă de lemn. Cese va face acolo, nu știm. Poate vreun aeroport militar. Un aeroport, de dragul căruia localnicii trebuie de acum să-și ia zborul!

CRONICĂ RIMATĂ

Vers cu fapte,
Vers cu șoapte,
Vers de spus la miez de
noapte.

Mă-ntrebi ce e revelionul?
Trezit de mina care scrie,
Răspunsul vine cu creionul
Din amintire pe hîrtie.

UN BUNIC:

Revelionul e ulciorul
Ce toarnă anii în potir.
E ghemul vremii, e fuiorul
Din care tragem încă-un fir!

UN COLECTIVIST:

Veleatul iese din găoace,
Cum sare puiul dintr-un ou
Și, pe ogorul vremii, face
O brazdă în răbojul nou.

UN ANTICAR:

Ca anticar, sînt în măsură
A spune cu sinceritate:
E cea mai nouă vechitură
Și cea mai veche noutate.

O ÎNDRĂGOSTITĂ:

Din toți cîți ne promit iubire
Și ne fac jurăminte-n șoapte,
E singurul ce la-nîlnire
Sosește fix... la miez de noapte!

UN BIROCRAT:

E-o nouă condică cu alte
Trei-sute-șaiszeci-cinci de zile.
Moment de satisfacții-nalte:
Se schimbă anul pe stampile!

UN ADEPT AL LUI BACHUS:

Recunoscînd că sînt adeptul
Lui Bachus, vă spun fără șagă:
E-o noapte ce-ți acordă dreptul
Să fii mahmur o zi întreagă!

UN MARINICĂ:

Tip clasic de funcționar,
Cu minutarul pe cadran,
La șanc semnează-n calendar.
Dar... el semnează-o dată-n an!

R

E

V

E

L

G

O

N

U

L

UN SOMNOROS:

E chiulul tras atîtor gene
De șeful somnului: moș Ene
Căci azi la post nu se prezintă:
Își vinde slujba... pe-o plăcintă!

UN ACTOR:

E gongul de sfîrșit de act
Dintr-o stagiune nesfîrșită
În teatrul unde, prin contract,
E Cronos, șef de recuzită!

O NEVASTĂ:

Urmînd impulsul ei hoinar,
Își face Vremea iarăși saltul:
A divorțat de-un calendar
Și se mărită azi cu altul.

UN BULEVARDIST:

Nu poate nimeni să conteste,
Că totuși e ceva, probabil.
Revelionul este... este...
Ei, drace!... cum să zic?... Valabil!

UN CURCAN:

E-o veșnică fatalitate
Acest banchet de noul an.
Mă-ntreb într-una: „Nu se poate
Și-un revelion... vegetarian?”

UN CHEFLIU:

E un prilej și pentru mine
Să văd cît e de prost un dop:
Deși în capul sticlei pline
Nu gustă nici măcar un strop!

UN URSUZ:

E-o noapte albă, gălăgioasă,
Și-un bun motiv... de-a sta acasă!

UN CONSUMATOR:

Casier al timpului, onestul,
Ne ia un an, dar restul!

UN MUZICANT:

E-o uvertură, la ureche,
Cu acul nou, dar placa veche.

SUBSEMNETUL:

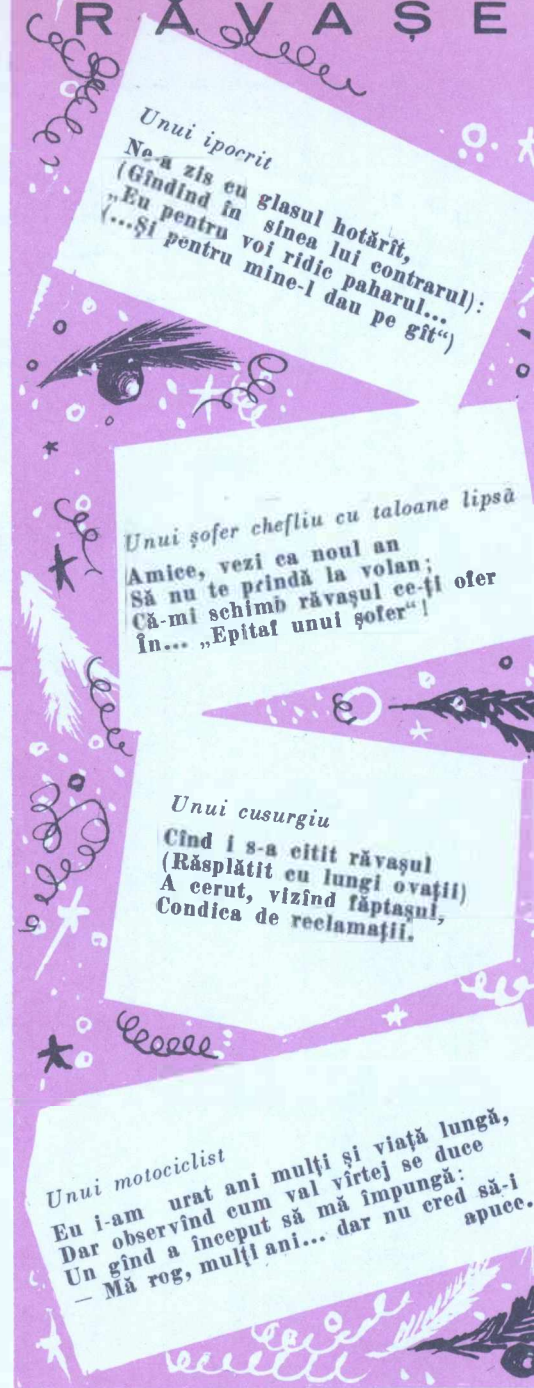
Și e-un pretext, în an o dată,
Să scrii... o cronică rimată!

I. BERG

— Totuși, nu pricep de ce n-o fi venit și la noi aseară Moș Gerilă!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Rece

Pe ușa I.A.L.-ului Tudor Vladimirescu ieși țănoșă comisia de recepție a lucrărilor de reparații executate de I.R.C.R. În fruntea grupului pășea mîndru inginerul Degeratu, șeful de șantier al Grupului III construcții; după el, maistrul cu instalațiile, Ghițescu, la braț cu Roventza Constantin, dirigintele șantierului. Micul grup se încheia cu un delegat al I.A.L.-ului care, somnoros, căsca plictisit. Și pe bună dreptate. El nu era decît beneficiarul, în timp ce tot meritul succeselor obținute la lucrările de reparații revenea celorlalți. E indispus și blestemă în sine birocrația și formalitățile astea inutile care l-au scos din birou, de la căldurică, tirîndu-l pe străzi și prin case străine, fără nici un rost... Nu avusese nici măcar timp să-și mănînce sandvișul cu șuncă adus de acasă. Oare îi pusese muștar sau, în grabă, uitase? În armă celorlalți, pătrunse în imobilul din str. Bradului nr. 27, ale cărui porți de fier se rezemau, nemontate, de zid. Petele întunecate de pe ziduri și balcoane, provocate de apele ploilor de prelinse din jgheburile și burlanele căzute și nereparate, îi trecură prin fața ochilor fără să-i lase vreo urmă.

Pe scara principală, cu pereții nezugrăviți, cu luminatorul pivniței nevopsit, cu ochiurile descompletate, — ceea ce imprimă imobilului un deprimant aspect de

Unui scriitor voluminos
Ne-al spus acum trei ani anume
Că vrei să scoți două volume,
Dar avansezi fenomenal
Doar eu... volumul personal.

Scepticului de lângă mine
Lângă cupele prea pline
Noul an e așteptat
El nici pic nu și-a turnat
Nu e sigur dacă... vine!

Unui somnoros
Ca să ai și ceasuri bune
Pune-ți ceasul să te sune.

Unui chefliu
În cinstea anului ce vine
Radios poartă cu sine
Un buchet
De... Cabernet.

Unuia care răspunde obraznic
Aflindu-mă eu el la masă
Eu „La mulți ani”, deei, i-am urât.
— Cam ești?, obraznic, m-a-ntrăbat...
— Întil vreo... șapte ani de-acasă!

Unui uituc
Noi astă-seară am dorit
Să vii — și, iată, ai sosit.
Și nu ne-am minunat, să știi,
Că-i clar: ulțași să uiți să vii!

Unui astronom
După zeii de păhărele
Ne-am convins că lui îi plac
Numai anumite stele:
Cele care-s la coniac.

Unui orator servil
Vrînd servilul să vorbească
A cîntat „Mulți ani trăiască!”

Anului vechi
A plecat cu voie bună
Dar plecarea lui mă roade
Căci la mine se adună,
La nevastă-n schimb se scade.

Răvașe de: Ion Ruș, Victor Pițigoi, Sig. Horovea
Elena Zamfir, Maria Pordea și George Cor

Ilustrație de N. Claudiu

poezie cu muștar

ruină, — Incepu să-l chinuie mai insistent întrebarea: oare a pus muștar?

Ajunse la scara podului. Îngustă și fără balustradă, nu prezenta nici o garanție pentru integritatea sa corporală. Cum să urce scărița subredă fără risc de concediu medical? Păcat că nu-i nici un locatar pe care să-l întrebe cum procedează cînd are treabă în pod. Trebuie să se descurce singur. Așa că, făcînd să pălească de invidie și pe cel mai încercat alpinist, urcă binișor scărița.

În pod, fiind cam întuneric, era cît p-aci să se lovească cu capul de grinzile putrede și afumate, aproape lipite de un coș crăpat. Se întoarse spre inginer și-l întrebă grav:

— Sper că ați luat măsuri să...

— Ce măsuri?

— ... să nu facă focul în sobe locatarilor.

— Păi bine, tovarășe, crezi dumneata că în sarcina mea intră și instructajul locatarilor? Nu zău, că-mi sare muștarul. Iar muștarul!

Și găsind de cuviință că inginerul are dreptate își lăsă gîndurile pradă șuncii din sandwich. Era imposibil să nu fi pus muștar, deoarece, ori de cîte ori mîncă șuncă — și mîncă foarte des, că-i place — pune muștar în mod automat. A devenit un gest reflex, așa că nu vede cum, de astă dată, nu l-ar fi făcut...

Încîntat de raționament se lăsă împins afară din pod, sprijinit cu grijă de inginer pînă la scara secundară nezugrăvită și lipsită de instalație electrică.

Se opri gîfîind. Obosise. Cu respirația întretăiată, se întoarce din nou spre inginer.

— Dar mare mai e casa asta, tovarășe. Nu se mai termină odată?

— Încă puțină răbdare și se termină. Cu reparația a mers mai încet.

Pentru delegatul I.A.L.-ului coborîtul scării deveni un joc pasionant. Pe fiecare treaptă își spunea: am pus, n-am pus, am pus, n-am pus... lăsînd providenței să-i indice soarta sandwichului, o dată cu ultima treaptă. Auzea ca prin vis pe șeful de șantier care sporovăia verzi și uscate.

— ... și cînd te gîndești ce nerecunosători sînt locatarii! Numai bețe în roate ne pun. Zilele trecute mă întîlnește unul și mă întrebă de ferestre: de ce nu le-am schimbat? — Cum nu le-am schimbat? zic, pe cele din stînga le-am montat în dreapta și pe cele din dreapta, în stînga. Apoi de ce nu le-am vopsit? Păi dacă le vopseam mă întreba de ce le-am vopsit prost... și cîte și mai cîte. În loc să fie mulțumiți că le-am reparat casa, bat capul cu tot felul de fleacuri: cu parchet stricat, cu pardoseli prost cimentate, parcă n-au altă treabă. Să-i văd ce-o să mai spună după recepție!

Debitul verbal al inginerului sună în urechile delegatului I.A.L. din ce în ce mai obsedant. Na, că a pierdut rîndul! Asta ar schimba tot rezultatul! Fir-ar a naibii de recepție! Unde o fi rămas? La „am pus” sau la „n-am pus”? Unică lui dorință era să plece cît mai repede și să ajungă odată în birou pentru a se convinge personal dacă a pus sau nu muștar pe șuncă.

Întorși la sediul I.A.L.-ului, ceremonialul recepției s-a desfășurat în condiții optime, spre deosebire de lucrările de reparații pe care, scriptic, procesul-verbal le atesta ca desăvîrșite.

Inginerul Degeratu ieși pe ușă radios însoțit de dirigințele Roventă căruia i se luase o piatră de pe suflet. Scăpaseră cu fața mai curată decît a imobilului, victimă a reparațiilor și recepției semnate.

În birou, liniștea se așternu din nou. Delegatul I.A.L.-ului se apropie emoționat de sertarul care ascundea enigma sandwichului. Oare pusese, sau nu, muștar? Acum avea să se liniștească. Infrigurat, desfăcu șervețelul. Pusese! Nici nu se putea altfel! Plin de încîntare duse sandwichul la gura care-l aștepta căscată și mușcă cu nesaț. Nu era el omul căruia să-i scape ceva!

C. PETCULESCU

Plugușor de poet

Aho, aho, flăcăi poeți,
Mulți-pușini, cîși mai sînteși,
Din cei ce vă limitați
Vorbe goale să rimați,
„Ochi codați“ cu „minunați“,
„Infocați“ cu-„namorați“,
Voi ce vreți să-ncălecați
Pe Pegași înaripați
Ca s-ajungeți literați,
Scriitori adevărați
Și în artă consacrați,
Stați pușin, nu mai lucrați,
Și cuvîntu-mi ascultați:
Pentru anul care vine
Dacă vreți cu mult mai bine
Ca să vă atingeți scopul,
Părăsiți ae tot siropul
Cu fior

ameștor,
dor,
odor,
ador,
amor,

Mai schimbați cel vechi decor
Cu romantic clar de lună,
Cu a razelor cunună,
Vorbe care-n coadă sună
Ca de pildă: scrum,
drum,
fum,
ca album
și ca parfum.

Și porniți-o, măi băieți,
Către miezul noii vieți
Care bate și răzbate
La orașe și la sate,
Care muncii i se-nchină
În uzină

și în mină.
Muncii vii, folositoare,
Pașnice și creatoare,
în ogoare
roditoare,
fabrici și laboratoare,
multe, multe, fără număr.
Ca să puneți și voi umăr
la a țării ridicare
la o cît mai bună stare,
fiindcă numai cu cuvinte
ticluite doar în minte,
fără priză cu terenul,
nu puteți să prindeți trenul,
respectiv acel Pegas
să vă ducă în Parnas
pe-ale poeziei căi;
auzitiv-m-ați, flăcăi?
Mai lucrați, măi,

hăi,
hăi!

FLORIN IORDĂCHESCU

Cabinetul tehnic al T.R.C.L. Tg. Mureș nu funcționează de mult timp, fapt care frînează activitatea pe linie de inovații, de documentare tehnică și de aplicare a tehnicii noi.

Desen de V. CRIVĂȚ

— Pînă cînd se deschide cabinetul tehnic o să ne folosim de acest material documentar!

URĂRI
PENTRU

de S. M. RUSU

Colectivul fabricii de încălțăminte „Flacăra Roșie“ și-a realizat planul înainte de termen.

Le trimit felicitarea
Care azi li se cuvine.
E normală realizarea:
Cu pantofii lor... merg bine.

Prin construcția a peste 25 km linii de înaltă tensiune, în regiunea Suceava au fost electrificate în acest an 30 sate.

Cînd prin înaltă tensiune
Lumina vi se-aduce vouă,
Succesele din regiune
Apar... într-o lumină nouă.

Întovărășii din Poieni-Solca, raionul Gura Humorului, au înființat de curînd o gospodărie agricolă colectivă.

Sînt umorist și — dragii mei,
Cînd scriu de calea sporului
Nu pot să n-amintesc de cei
De la... Gura Humorului.

În lupta pentru calitatea motoarelor, muncitorii și tehnicienii Uzinelor „Timpuri Noi“ dau o mare atenție aspectului.

Aș ține să le spun direct:
Motorul cînd la ei se face
Chiar grija lor pentru aspect
E un... aspect care ne place.

Textiliștii de la „Tînăra Gardă“ au pregătit pentru primul trimestru al anului 1962 un mare număr de modele de veste de lînă.

Chiar în lunile-apropiate
Vor produce ei aceste
Veste noi, de calitate.
Veste bune, bună... veste.

Colectivul Întreprinderii „Postăvăria Nouă“ a dat peste plan 16.000 m.p. țesături de lînă în zece luni.

Rima-mi stă la îndemînă:
Produce peste plan ați scos.
Și fiindcă-i vorba despre lînă
Azi vă felicit... călduros.

Lucrătorii Întreprinderii de panificație din Iași au pus în fabricație peste 40 de produse noi.

Cu privirile atente
Nu se-ncurcă, nici n-o scaldă:
Toate-aceste sortimente
Bune sint... ca piinea caldă.

Pregătiri

MATEI: Noroc, Tache! La mulți ani! Dar nevastă-ta nu-i acasă?

TACHE: Să trăiești, dragă! Mioara s-a dus la coafor! Nicușor spune bună-ziua lui nenea Matei!

NICUȘOR: Buză nuia!

MATEI: Bună ziua, Nicușor! Nu buzănuia! Spune-mi de ce m-ai chemat cu patru ore înainte de revelion? La ce să-ți ajut?

TACHE: Avem nițică treabă!

MATEI: Da? Ei, hai! Să-i dăm drumul! Cîți o să fim?

TACHE: Vreo 30!

MATEI: A, perfect! Păi e loc berechet! Ai sufrageria mare, dormitorul, holul... Ce treabă avem?

TACHE: Păi spunea Mioara să mutăm dormitorul în hol ca să dansăm în dormitor, că e mai mare ca holul! Și holul îl punem în sufragerie!

MATEI: Și sufrageria?

TACHE: O ducem în baie!

MATEI: Aha! Și dansăm în dormitor!

TACHE: Da!

MATEI: Și unde mîncăm?

TACHE: În sufragerie!

MATEI: Pe ce mîncăm? Că masa o ducem în hol!

TACHE: Mîncăm pe... asta-îl! Pe ce mîncăm? Am găsit! Punem masa în odaia copilului!

MATEI: Și copilul unde doarme?

TACHE: Acolo undese doarme! În dormitor!

MATEI: Nu, că în dormitor nu se mai doarme! Se dansează!

TACHE: Aoleu, așa e! Ce facem cu copilul? Trebuie să mutăm și copilul! La bunica-sa. Nicușor, ia vino tu la taticu! Vrei tu să mergi la bunica?

NICUȘOR: Nu mă duc la bunica!

MATEI: De ce?

NICUȘOR: Că sforăie!

MATEI (lui TACHE): Sforăie mă?

TACHE: Rupe!

MATEI: Atunci ce facem?

TACHE: Nicușor, hai, zău, du-te la bunica! O s-o rog eu să nu sforăie, că bunica e bună!

NICUȘOR: E bună, dar sforăie! Chiar mata ai zis că rupe!

MATEI: Stai mă, las-o pe bunica, hai să recapitulăm: mutăm sufrageria la bunica și dormitorul în hol, punem șifonierul în odaia copilului, copilul în șifonier... asta... șifonierul în copil... adică nu... (strigă) Ia copilul de aici că mă arunc pe fereastră!

TACHE: Nu merge, că avem terasă!

MATEI: Atunci mă arunc pe terasă și-mi trece! Of!

TACHE: Ce facem? Că Mioara m-a rugat cînd o veni acasă să găsească toată casa aranjată!

MATEI: Mă, dar ai și tu la mobilă! Ce ți-a trebuit atîta mobilă? Și bufet, și sufragerie, și paturi, și toaletă, și vitrină, și mese, și scaune...

Ilustrație de D. Negrea

TACHE: Păi ce, vrei să mînci pe covor și să dorm pe fereastră? Hai, pune mîna la șifonier în partea aia! Gata?

MATEI: Gata!

TACHE: Unu, doi... trei. Hai Nicușor, numără tu!

NICUȘOR: Unu... doi...

TACHE: Așa...

NICUȘOR: Unu... doi... MATEI: Ei, ce faci, că m-am cocoșat aici!

NICUȘOR: Unu... doi... cinci!

TACHE: Nu-ibine! Încă o dată!

MATEI: Mă, Tache, hai să mutăm la unu, doi, cinci, că intrăm în primăvară! Hai! Hei ruup!

TACHE: S-a mișcat?

MATEI: Deloc! Parcă l-ai bătut în cuie!

TACHE: Încă o dată! Unu, doi.

NICUȘOR: Cinci!

MATEI: Mă, eu îl plesnesc!

TACHE: Lasă-l, că-i copil! Unu doi, trei! Hei-rup!

MATEI: S-a mișcat?

TACHE: Deloc! Dar tu ce faci acolo?

MATEI: Ce să fac? Împing de-mi iese sufletul!

TACHE: Păi și eu împing!

MATEI: Numai puștiul e de vină! Ieși afară! Hai! Eu împing și tu tragi! Gata?

TACHE: Gata! Unu, doi, trei! (șifonierul se urnește) O! A mers!

MATEI: Hai iar, hei-rup!

TACHE: Au! Ah! Au!

MATEI: Ce e?

TACHE: Piciorul!

MATEI: De la șifonier?

TACHE: Nu... de la mine!

MATEI: M-am speriat! Hei!

Hei-rup!... Atenție oglindă... (se sparge) Na! De oglindă am scăpat!

TACHE: Asta n-o mai mutăm! Omăturăm! Hai cu al doilea șifonier! Pune mîna! Hei-rup!

MATEI: Așa... A... șa!... Aici lîngă ușa asta! Perfect! Bine că am scăpat și de șifonierul ăsta!

TACHE: N-am scăpat!

MATEI: De ce?

TACHE: Aici e ușa de intrare! Care deschide ușa, intră în șifonier!

MATEI: Păi bine, mă, asta-i loc de ușa? Acolo se face ușa?

TACHE: Dar ce se pune acolo? Șifonierul? Ești tare!

MATEI: Lasă că schimbăm pe urmă! Hai cu bufetul! Pune mîna!

TACHE: Gata? Hai! Hei-rup!... (zgomot de obiecte sparte).

MATEI: Ce-ai avut în el?

TACHE: Paharele și serviciul de masă!

MATEI: De cîte persoane?

TACHE: De 24!

MATEI: Cred că s-a făcut de 48! Hai cu el!... Hei-rup! Gata și cu ăsta! Hai cu vitrina!... Lasă că o împing singur! Fugi la o parte! Hei-rup! (trosnet) Na! S-a dus!

TACHE: Da... a plecat!

MATEI: Auzi! Știi că n-ai chiar așa multă mobilă!

TACHE: Da... Dar am avut ceva...

MATEI: Exagerat!... Dar e o harababură aici ceva grozav! Tache, unde ești?

TACHE: Aici! Mă vezi?

MATEI: Nu! Dar tu mă vezi? Unde ești?

TACHE: Aici, după șifonier!

MATEI: Vino aici, eu sînt după bufet! Ah! În sfîrșit! Iată-te!

Mai mutăm ceva?

TACHE: Matei!...

MATEI: Ce e, dragă?

TACHE: Matei, unde-i copilul?

MATEI: Ce spui?

TACHE: Matei, unde-i copilul? (plînge) Matei, dă-mi copilul înapoi!...

MATEI: Stai, dragă, nu plînge, ce, ești copil?

TACHE (plînge): Eu nu sînt copil!... El era copil! Și nu mai e!... Matei, vreau copilul!...

MATEI: Stai, frate, trebuie să fie pe aici pe undeva! Nicușor! Nicușor! N-o fi sub pat?

TACHE: Ce să facă sub pat? (plînge) Să știi că l-am prins noi între șifoniere!

MATEI: Du-te și vezi!

TACHE: Du-te tu!...

MATEI: Mă duc... Nu e, dragă!

Nicușor! Nicușor!

TACHE: Nicușor!... Nicușor!

Hei la tata!

(bătăi în ușă)

MATEI: Bate la ușă! Cine e?

MIOARA: Eu, Mioara! Deschideți!

TACHE: Imposibil, e șifonierul la ușă!

MIOARA: Și ce caută șifonierul la ușă?

TACHE: E ușa pusă greșit!... Vino pe scara de serviciu!

MIOARA: Nu pot, că răcește copilul!

TACHE: Ce copil?

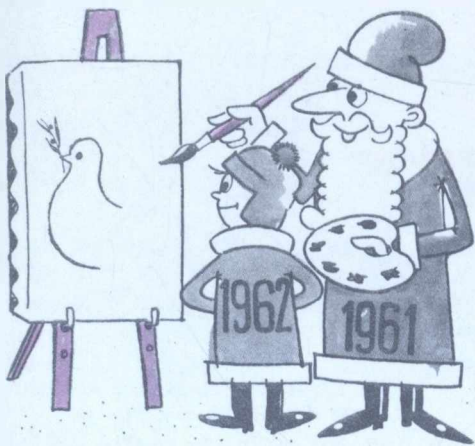
MIOARA: Nicușor! A venit la coafor să-mi spună că dărmați casa!

TACHE: Ura! Trăiește! Pune mîna, Matei! Hei-rup!... Gata!

Poftim! (deschide ușa)

MIOARA: Dumnezeu! Ce-i aici?

TACHE: Lasă! Zi mersi că a scăpat copilul!

— Continuă-l tu, puștiule...!

Desen de N. ARION

ANUNȚĂM

pe cititorii noștri că, în întreaga țară, oficiile P.T.T.R. și factorii, poștali primesc abonamente pe anul 1962. Pentru a vă asigura primirea neîntreruptă a revistei „URZICA”, abonați-vă din timp.

ANUNȚURILE NOASTRE:

Bucuria părinților, sînt jucăriile mecanizate produse de fabrica „Bucuria Copiilor”.

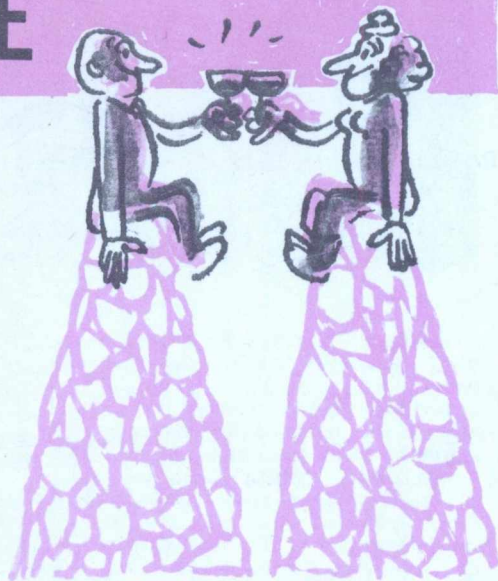
— Pentru reparații și întreținere, adresează-te la cooperativa „Metal-Casnica”

Cooperativa „Metal-Casnica” execută orice reparații și întrețineri de motociclete, scutere, automobile, prin unitățile sale speciale utilizate din: șos. Giurgiului 178, tel. 56.05.66; str. Buzoști 78, tel. 15.18.58; str. Icoanei, 107, tel. 51.95.63; bd. 6 Martie, nr. 3, Băneasa.

INVITAȚIE

- Alo?! Casa Popescu?
- Nu casa, Popescu în persoană!
- Ha, ha! Tu ești, Sandule?
- Eu. Dar cu cine vorbesc?
- Cu Vasile. Nu mă mai cunoști?
- Ba da, parcă, de anul trecut. Ai fost, mi se pare, în noaptea de revelion la mine...
- Exact. Tu unde faci revelionul anul ăsta?
- Nu m-am hotărît încă. M-aș duce la o cabană.
- Aș! Nu-i cadru familiar, nu-i ambianță, nu-i...
- Da, unii sînt de părere că acasă e mai plăcut.
- Nu-i așa? A fost grozav de plăcut anul trecut la tine. Știi, de aia m-am gîndit...
- Eu cred că plec totuși la munte!
- Păcat! Eram decis, eu cu nevasta...
- Regret, dar am și biletele cumpărate pentru tren!
- Totuși, poate că...
- Am plătit și tacmurile, și paturile!...
- Anul ăsta doream să te invit cu soția să facem revelionul împreună la mine.
- Cum? Vasile, eu, să vezi... aș putea, eventual, ceda tacmurile și paturile...
- Ar fi bine, Sandule...
- Iar biletele de tren găsesc cui să le dau...
- Bravo! Deci nu mai pleci?
- Nu, rămîn!
- Foarte bine. Voiam să te invit la mine la revelion, dar m-am gîndit că tot mai plăcut e la tine. E și spațiu mai mare, și...

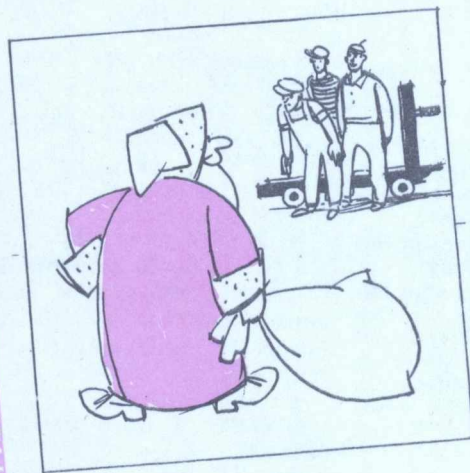

- Vasile, știu eu dacă o să am cui vinde biletele...
- Lasă-mă să termin. Și cum nu pot să fac în nici un caz revelionul la mine...
- Cred că pînă la urmă plec la munte. Vrea nevasta. Măcar atîta bucurie să-i fac...
- Și cum nici pe tine nu te pot deranja din nou acasă, am aranjat să facem împreună revelionul la un prieten al meu. Dar, dacă pleci... Păcat!
- Nu... păi ce... totuși e preferabil un revelion la București...
- Și biletele? Ce faci cu ele?
- Care bilete?
- Tacmuri, tren, cabană, paturi...
- Se aranjează, ce naiba, sîntem prieteni, se poate să te las singur tocmai de Anul Nou?! Dă-le-ncolo de bilete... Nu le mai cumpăr și gata...

D. GRINDAN
elev

CĂRȚI POȘTALE

ILUSTRATE «URZICA»

- Ce ne dai, Moș Gerilă?
- Anul acesta n-am venit să vă dau. Am venit să vă iau... electrocarul!

DESTINATAR:

Secția de turnătorie a sectorului Mociur din cadrul Combinatului metalurgic Reșița, care ține nefolosit un electrocar în loc să-l dea altor secții, sau să creeze condiții pentru folosirea lui.

EXPEDITOR:

M. Leriu, Reșița

I.C.R.A.

Dramă...

...o adevărată dramă pentru fumătorii din regiunea Ploiești. Acțiunea se petrece la fața locului.

de SILVIU GEORGESCU

REGIZORUL (in fața cortinei): Așadar, iubiți spectatori, acțiunea noastră se petrece într-un pod...

UN SPECTATOR ROMANTIC: Păcat! Aș fi preferat să se petreacă într-o mansardă cu tavanul inclinat.

ALTUL MAI PUȚIN ROMANTIC: Sau măcar la etaj...

REGIZORUL: Imposibil, la etaj sînt birourile.

PRIMUL SPECTATOR: Care birouri?

REGIZORUL: Birourile întreprinderii unde se petrece acțiunea.

AL DOILEA: Parcă spuneai că într-un pod.

REGIZORUL: Exact. Într-un pod deasupra birourilor. Un pod ca "oricare altu" în care se întind de obicei rufe, funii de arpagic...

O GOSPODINĂ: ... Ardei pe sfoară...

REGIZORUL: ... Țigări...

PRIMUL SPECTATOR (netrecător): Ei, țigări! Țigările se țin în buzunar, tovarășe.

REGIZORUL: Scuzați, de la zece milioane în sus se țin în pod... Cunosc eu un caz. (Rumoare printre fumători. Exclamații: „Imposibil!“... „Țigări în pod!“... „Cine a mai văzut!“)

REGIZORUL (enervat): Nu credeți?

FUMĂTORII (și mai enervați): Nuuuu!

— GONG —

(Acu e acu ... Luminile se sting brusc. Un singur reflector s-a oprit dinaintea unei clădiri.

Deasupra intrării o firmă: „Întreprinderea comerțului cu ridicata pentru produse alimentare — I.C.R.A.-Ploiești“).

Reflectorul urcă într-un suflet scara de la pod. Intră prin acoperiș. Inventariază circular: praful... pinze de păianjen... obloane stricate... Sîntem în pod. Podul întreprinderii I.C.R.A.-Ploiești. Pe jos, pe sub grinzile acoperișului, prăfuite, ca vai de ele, fără mamă, fără aer, fără lumină, fără aromă, fără aspect, fără etc., etc., 10.000.000 țigări sinistrate.

REGIZORUL (după ce s-a făcut de ris încercînd să deschidă obloanele ermetic închise): Ei, v-ați convins?... Acesta e depozitul. Iată și țigările! Pe sortimente: Carpați... Virginia... Tomis... Orient... Uni-rea...

UN SPECTATOR (ștergîndu-și o lacrimă): Vai de tutunul lor, săracele!!

REGIZORUL: Acesta este, dragi spectatori, cadrul în care se petrece drama noastră.

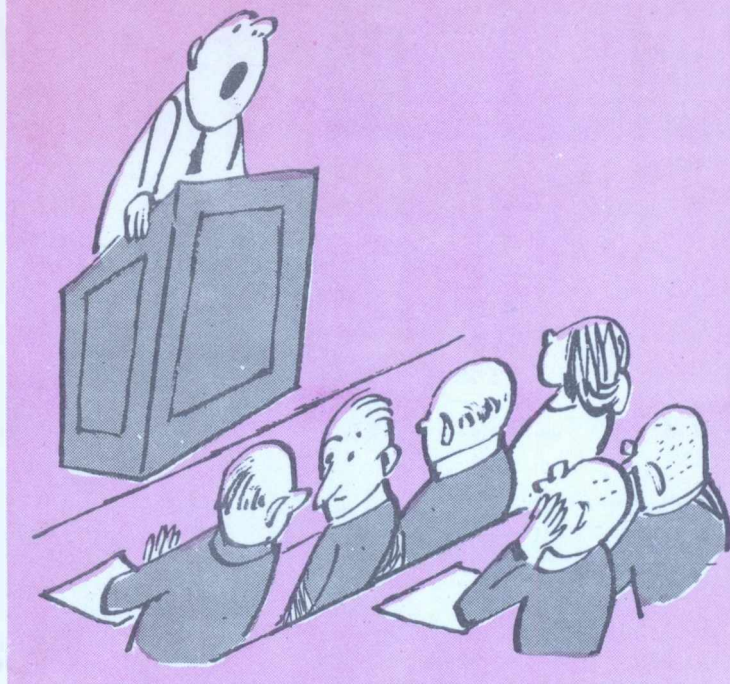
CORUL FUMĂTORILOR DIN PLOIEȘTI (oftînd): Și a noastră.

REGIZORUL: Pentru început, puțină atmosferă: întuneric bezna... o pisică neagră traversează podul...

UN SPECTATOR (sesizînd): Imposibil! N-are aer. Moare, săraca!

REGIZORUL (iritat): Treaba ei. Astea sînt condițiile. Decorul e împrumutat de la I.C.R.A. Decor de dramă...

(Reflectorul continuă să inventarizeze „condițiile“: echipe de păian-

— Vorbește, dar nu se aude nimic!
— Cum nu pricepi, vorbește despre ultrasunet!

jeni croșetînd de zor pentru secția „ambalaj“... un șoarece lipește un anunț: schimb de locuință — cedează un apartament „Carpați“, contra vilă „Favorit“ cu acces la filtru.

Pisica a murit demult. Nu e de mirare. Fără aer, fără lumină... în condițiile acestea stau cele 10.000.000 de țigări. Ce mai contează acolo o pisică?!)

O SOȚIE DIN STAL (pusă pe economii, soțului): În sfîrșit. Acum sînt sigură că te lași de fumat.

SOȚUL (realist): Nu „ține“. Bancul e fumat. Fabrica de țigarete n-are nici o vină. Vinovați sînt cei care degradează marfa. (un spectator se ridică și părăsește pe virfuri sala)

ALT SPECTATOR (alarmat): Hei, tovarășe! Tovarășe, M-a-uzi... (vecinului) De ce a plecat? **VECINUL:** Era de la ICRA — din conducere.

(Rumoare printre fumători. Voci indignate: „Care?... Unde e?... Unde a dispărut?...“)

REGIZORUL (intervenînd): Nu-l mai căutați. De rușine s-a ascuns aici în pod!

SPECTATORII (ingroziți): În pod? (Apoi... liniște. Moment solemn. Spectatorii se ridică în picioare. Cei cu pălării se descoperă)

REGIZORUL: Stați, nu vă alarmați! Încă nu se știe. Poate are noroc. Dacă nu fumează, scapă.

CORTINA

Desene de A. POCH

— De ce l-ați ținut atît?
— Ca să vă facem o bucurie de Anul Nou.

DESTINATAR:

Cooperativa „Deservirea“ din Piatra Neamț, care a ținut în reparație un aparat de radio timp de aproape un an, fără nici o justificare.

EXPEDITOR:

Grigorescu Lucreția,
comuna Dumbrava Roșie,
regiunea Bacău

FUNCȚIONARUL DE LA I.A.L. — Dumneata ai o jumătate de chiuveță și cu cele două sferturi pe care ți le dăm noi face o chiuveță întreagă.

DESTINATAR:

I.A.L. 23 August, care a vrut să inlocuiască instalațiile sanitare defecte din apartamentul lui Lixândroiu Anton din b-dul Dimitrov 140, oferînd aceluia o serie de piese și mai uzate decît cele ce urmau să fie înlocuite.

EXPEDITOR:

Lixândroiu Anton,
B-dul Dimitrov, 140

Cu ocazia vizitei făcute la Washington, noul zbir al Coreii de Sud, Pak Cljon Mi, a apreciat că în fața aliaților americani, guvernul său stă foarte bine. Stă chiar mai mult decît foarte bine: stă drepti.

PENULTIMA ORĂ

MOȘ GERILĂ

ÎMPARTE DARURI

*Așa precum ți stă-n obișnuință,
Gerilă moșul, pentru un moment,
Iși părăsi străvechea-i locuință
Să-mpartă daruri și prin Occident.*

*De pildă, din călătoria mare
Oprind în Londra-nvesmîntată-n cețuri,
Lăsat-a numeroase ascensoare,
Să poată-ajunge oamenii la prețuri.*

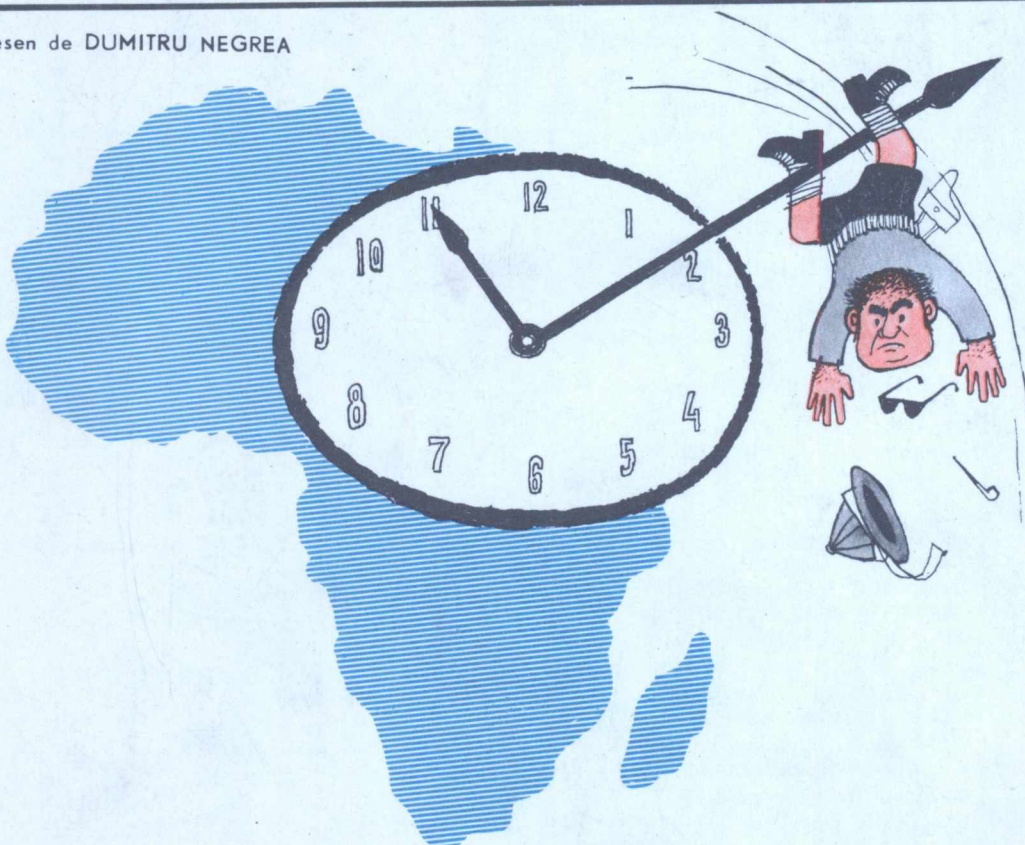
*Iar la Saigon ținu să dăruiască
Gerilă moșul, darnic la extrem,
O sticlă cu vin tonic, să-ntărească
Poziția guvernului Diem.*

*După aceea, moșul cel cu plete
Pe vechea insulă Taiwan sosi,
Dar nu a împărțit marionete
Că le ajunge una: Cian-Kai-și.*

*Și-ajuns pe țărnul Statelor Unite,
Poliția l-a pus rapid pe goană.
Deh, roșul pe acolo, pasă-mi-te,
E o culoare-anti-americană.*

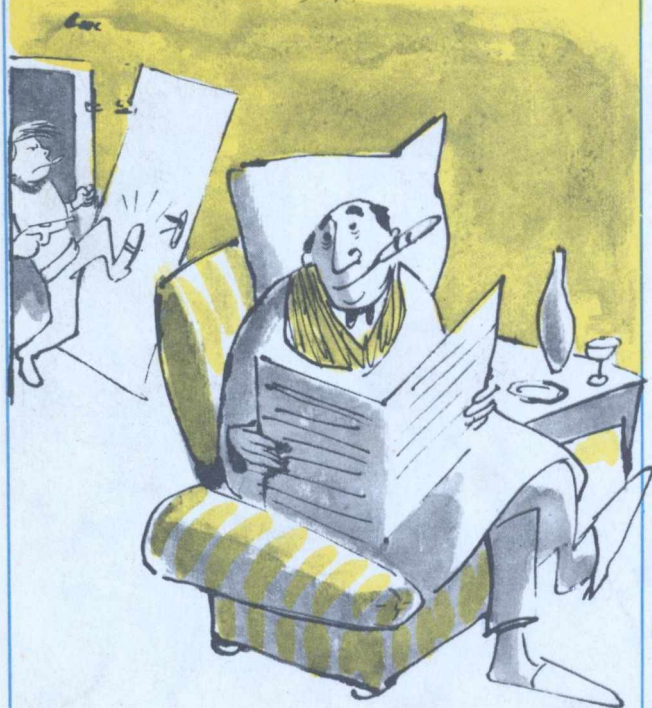
V. D. POPA

Desen de DUMITRU NEGREA

Penultima oră a colonialismului

EFECTELE HOLLYWOODULUI:

— Ei, Jimmy, cum a fost filmul?

Desen de A. LUCACI

ȘTIRI ULTRA- SCURTE

După cum relatează chiar ziarele occidentale, indemnizația parlamentară a unui deputat în țările capitaliste echivalează cu costul a cca. 12.000 kg grâu curat. Precizare necesară, știind că printre deputații parlamentelor burgheze este destulă... neghină.

La Hamburg s-a inventat o mașină, care indică unde e cel mai potrivit loc să-ți petreci concediul sau vacanța atunci cînd ai bani. O mașină care să arate unde să găsești de lucru atunci cînd n-ai bani, nu s-a inventat încă.

Federația britanică pentru îmbrăcăminte a făcut anul acesta sondaje și studii serioase, pentru a stabili cine sînt cei mai eleganți oameni din Marea Britanie. În cele din urmă a ajuns la concluzia că cei mai eleganți sînt bancherii (sic). Printre cei mai puțin eleganți sînt poeții. Lucru explicabil, deoarece poeții s-au dedicat unei simple lire. Pe cînd bancherii s-au dedicat unor lire... sterline.

De-ale lor

Cercurilor agresive din Occident care amenință țările din Răsăritul Europei.

*Țintiți mereu spre Răsărit,
dar ați uitat ce vi s-a spus:
aci, o-asteaptă (negreșii)
inevitabilul... apus.*

MIRCEA CODRESCU

Tribunalul din Florența a achitat deunăzi un pictor din localitate, acuzat că ar fi zugrăvit embleme hitleriste pe ziduri. „N-am făcut-o în scopuri politice — a declarat el candid — am făcut-o ca să încerc o pensulă nouă pe care mi-o cumpărasem“. Instanța arată că l-a crezut și de aceea l-a... achitat. Dar noi nu credem. Credem că l-a achitat pentru că... nu l-a crezut!